

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **U. - P.**, so sídlom v P., zastúpeného JUDr. P., advokátom so sídlom v K., proti žalovanej **M.**, súdnej exekútorke Exekútorského úradu v M., **o zaplatenie 312,02 € (9 400 Sk) s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Michalovce pod sp. zn. 12 C 53/2005, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 5. júna 2008, sp. zn. 1 Co 34/2008, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalovanej nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Michalovce (súd prvého stupňa) rozsudkom zo 17. decembra 2006, č.k. 12 C 53/2005-69 zastavil konanie v časti o zaplatenie 1 600 Sk s príslušenstvom; vo zvyšnej časti žalobu zamietol a žalobcovi uložil povinnosť nahradiť žalovanej trovy konania v sume 5 008 Sk na účet jej právneho zástupcu. V odôvodnení uviedol, že v dôsledku dispozičného úkonu žalobcu súd podľa § 96 ods. 1 O.s.p. konanie v rozsahu späťvzatia žaloby zastavil. Žalobca v ďalšom zotrval na zaplatení sumy 9 400 Sk s príslušenstvom titulom náhrady škody, ktorá mu mala vzniknúť prikázaním pohľadávky z dotačného účtu č. X. v Slovenskej sporiteľni (na ktorom boli uložené peňažné prostriedky štátneho rozpočtu) v exekučnom konaní vedenom žalovanou ako súdnou exekútorkou. Vychádzal z toho, že účelovo viazané peňažné prostriedky poskytnuté v rámci dotácie (§ 47 zákona č. 303/1995 Z.z. o rozpočtových pravidlách v spojení so zmluvou o poskytnutí dotácii uzavretej medzi Ministerstvom pôdohospodárstva Slovenskej republiky a žalobcom) sú majetkom štátu, a preto žalobca nie je aktívne legitimovaný v spore o náhradu škody. Žalobca nepreukázal, že bol sankcionovaný (penalizovaný) Ministerstvom pôdohospodárstva Slovenskej republiky, či tretími osobami, voči ktorým mu vznikol záväzok za lesné práce, na ktoré boli dotácie určené.

Keďže súd prvého stupňa nezistil, že žalobcovi v tejto súvislosti vznikla škoda, žalobu zamietol. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 146 ods. 2 prvá veta O.s.p.

Krajský súd v Košiciach (odvolací súd) na odvolanie žalobcu rozsudkom z 8. februára 2007, sp. zn. 1 Co 168/2006 rozsudok okresného súdu v napadnutej zamietajúcej časti a vo výroku o trovách konania potvrdil. Podľa názoru odvolacieho súdu žalobca okamihom pripísania peňažných prostriedkov z dotácie na jeho osobitný účet sa stal ich vlastníkom, preto záver súdu prvého stupňa o nedostatku aktívnej legitímácie žalobcu pre uplatnenie nároku na náhradu škody vzniknutej v príčinnej súvislosti s nesprávnym postupom súdnej exekútorke odpísaním prostriedkov z tohto účtu, nepovažoval za správny. Po zistení, že žalobca uplatnil nárok voči žalovanej ako súdnej exekútorke podľa § 33 ods. 1 Exekučného poriadku v znení platnom po 1. júli 2004 (dňa 15. novembra 2004), t.j. po účinnosti zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, odvolací súd dospel k záveru, že v zmysle § 33 ods. 1 Exekučného poriadku v spojení s § 2 a 3 zákona č. 514/2003 Z.z., zodpovednosť za škodu (ak prípadne aj vznikla), ktorá mala byť spôsobená vydaním exekučného príkazu zo 6. júla 2004, t.j. po účinnosti zákona č. 514/2003 Z.z., nemôže byť uplatňovaná priamo voči žalovanej ako súdnej exekútorke, ale len proti štátu, spôsobom a postupom vyplývajúcim z § 4 ods. 1 písm. a/, bod 3 zákona č. 514/2003 Z.z. Vzhľadom na uvedené pre nedostatok pasívnej legitímácie rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil.

Krajský súd v Košiciach samostatným uznesením z 15. marca 2007, sp. zn. 1 Co 168/2006 (č.l. 166 spisu) rozhodol o trovách odvolacieho konania tak, že žalobcovi uložil povinnosť v lehote 3 dní nahradiť žalovanej trovy odvolacieho konania v sume 4 771 Sk. Rozhodnutie odôvodnil § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. vzhľadom na úspech žalovanej v odvolacom konaní.

Na dovolanie žalobcu Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach z 8. februára 2007 sp. zn. 1 Co 168/2006 a súvisiace uznesenie Krajského súdu v Košiciach z 15. marca 2007 sp. zn. 1 Co 168/2006 zrušil a vec vrátil Krajskému súdu v Košiciach na ďalšie konanie. V dôvodoch rozhodnutia uviedol, že odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa z iného právneho dôvodu, vychádzajúc zo skutočností, ktorými sa prvostupňový súd nezaoberal. Takémuto rozhodnutiu však musí predchádzať zákonné

konanie (fair process), t.j. taký postup súdu, v ktorom je zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov. Realizácia týchto práv v odvolacom konaní je znemožnená, ak odvolací súd v konaní potvrdí rozsudok súdu prvého stupňa, ktorým bola žaloba zamietnutá, z iného právneho dôvodu, vychádzajúceho zo skutočností, ktorými sa ani prvostupňový vo svojom rozhodnutí nezaoberal a ku ktorým sa neúspešný žalobca nevyjadroval, pretože k tomu nemal dôvod. Až z rozhodnutia odvolacieho súdu sa žalobca dozvedel, že odvolací súd vyvodil svoj iný právny záver (o nedostatku pasívnej legitímácie žalovanej) zo skutočností prvostupňovým súdom nehodnotených. V tomto štádiu už neúspešný účastník nemá možnosť zaujímať k nim stanoviská, navrhovať dôkazy na ich vyvrátenie alebo aspoň spochybnenie a vyjadrovať sa aj k ich právnej relevantnosti vo vzťahu k predmetu konania. Znemožnenie realizácie procesných práv účastníka v takomto prípade bolo dôsledkom nerešpektovania princípu dvojinstančnosti občianskeho súdneho konania odvolacím súdom, lebo účastníkovi konania sa odopiera možnosť prieskumu správnosti nových, poprípade z pohľadu súdu prvého stupňa dosiaľ bezvýznamných, z hľadiska právneho posúdenia veci odvolacím súdom však rozhodujúcich skutkových zistení. Z uvedeného potom vyplýva, že ak odvolací súd dospeje k záveru, že sú dané iné dôvody pre zamietnutie žaloby (v prejednávanej veci pre nedostatok pasívnej legitímácie), než ktoré neboli tvrdené a ani prvostupňový súd sa nimi nezaoberal, zruší napadnutý rozsudok a vec vráti súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, lebo súd prvého stupňa považoval za rozhodujúce skutočnosti, ktoré nie sú pre rozhodnutie vo veci právne významné, a naopak neprihliadol na skutočnosti, ktoré môžu byť dôležité (viď aj R 5/2002 Zbierky stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky). Pretože odvolací súd v prejednávanej veci takto nepostupoval, odňal tým žalobcovi možnosť konať pred súdom v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. Zistená skutočnosť (vada v zmysle §237 písm. f/ O.s.p.) nie je len dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania, ale zároveň je tiež okolnosťou, pre ktorú dovolací súd napadnuté rozhodnutie zrušil, pretože rozhodnutie vydané v konaní postihnutom touto procesnou vadou, nemôže byť považované za správne.

Krajský súd v Košiciach na odvolanie žalobcu v poradí druhým rozsudkom z 5. júna 2008, sp. zn. 1 Co 34/2008 rozsudok okresného súdu v napadnutej zamietajúcej časti a vo výroku o trovách konania potvrdil; žalobcovi uložil povinnosť nahradiť žalovanej v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku trovy odvolacieho konania 4 771 Sk. V dôvodoch rozhodnutia vychádzal z toho, že zodpovednosť za škodu súdneho exekútora v zmysle § 33 ods. 1 Exekučného poriadku alebo podľa osobitného zákona vzniká za splnenia zákonných

podmienok, ktorými sú vznik škody, protiprávne konanie (resp. nesprávny úradný postup) a príčinná súvislosť medzi protiprávnym konaním (resp. nesprávnym úradným postupom) a vznikom škody. Odvolací súd svojmu prieskumu podrobil právny záver súdu prvého stupňa o nepreukázaní vzniku škody na strane žalobcu ako poškodeného. Tento založil na úvahe, že pokiaľ žalobca za škodu považuje dlhy, ktoré mu vznikli v súvislosti s nemožnosťou použitia finančných prostriedkov z dotácii na stanovený účel (dlh na mzdách a neuhradených faktúrach za vykonané lesné práce), v tom prípade nedošlo k vzniku majetkovej ujmy (škody), ktorá by bola v príčinnej súvislosti s nesprávnym postupom súdnej exekútorky (žalovanej). V takomto prípade (odpísaním peňažných prostriedkov z účtu) žalobca uhradil svoje dlhy, a preto sa jeho majetok (aktíva a pasíva) nezmenšil. Odvolací súd rovnako ako súd prvého stupňa dospel k záveru, že nedošlo k splneniu zákonnej podmienky vzniku zodpovednosti za škodu, ktorou je vznik škody na strane žalobcu (poškodeného), a preto bez toho, aby sa musel z hľadiska hospodárnosti a účelnosti zaoberať ďalšími predpokladmi vzniku zodpovednosti za škodu, dospel k záveru, že rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku o zamietnutí žaloby je vecne správny a tento podľa § 219 O.s.p. potvrdil. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p. a úspešnej žalovanej priznal ich náhradu vo výške 4 771 Sk.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca dovolanie, navrhol napadnutý rozsudok odvolacieho súdu v spojení s rozsudkom súdu prvého stupňa zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania odôvodnil § 237 písm. f/ O.s.p. a jeho dôvodnosť § 241 ods. 2 písm. a/ a c/ O.s.p. Namietal, že postupom odvolacieho súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom tým, že odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa z iných právnych dôvodov, než boli dôvody, pre ktoré súd prvého stupňa žalobu zamietol. Znemožnenie realizácie procesných práv žalobcu v tomto spore je dôsledkom nerešpektovania „ústavného“ princípu dvojinstančnosti občianskeho súdneho konania odvolacím súdom, lebo žalobcovi bola odopretá možnosť prieskumu správnosti nových skutkových zistení z hľadiska právneho posúdenia veci odvolacím súdom ako rozhodujúcich. Podľa názoru dovolateľa odvolací súd nerešpektoval vyslovený právny názor dovolacieho súdu v tejto veci (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 11. decembra 2007 sp. zn. 3 Cdo 163/2007).

Žalovaná nevyužila právo vyjadriť sa písomne k dovolaniu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.) skúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.) a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu nie je prípustné ani dôvodné.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. V § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. sú vymedzené znaky rozsudkov, pri danosti ktorých zákon (bez ohľadu na povahu prejednávanej veci alebo predmetu konania) vyjadril svoj zámer, aby určité rozsudky bolo možné napadnúť dovolaním. V § 238 ods. 1 O.s.p. ustanovil, že dovolanie je prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V § 238 ods. 2 O.s.p. pripustil dovolanie tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. V § 238 ods. 3 O.s.p. odvolaciemu súdu zveril oprávnenie založiť prípustnosť dovolania proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, ktorý má po právnej stránke zásadný význam.

Podľa § 238 ods. 5 O.s.p. dovolanie nie je prípustné ani vo veciach, v ktorých bolo napadnuté právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšujúcom trojnásobok minimálnej mzdy a v obchodných veciach desaťnásobok minimálnej mzdy, pričom na príslušenstvo sa neprihliada. Ak je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky, dovolanie nie je prípustné, ak výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa prvej vety. Na určenie minimálnej mzdy je rozhodujúci deň podania návrhu na prvostupňovom súde.

Zo zvoleného legislatívno-technického riešenia (zaradenia jednotlivých ustanovení zákona) možno vyvodiť, že ustanovenia § 238 ods. 4 a 5 O.s.p. majú vo vzťahu k jeho predchádzajúcim odsekom povahu špeciálnej úpravy a obsahujú výnimky z nich. V týchto ustanoveniach je vyjadrený zámer zákona, aby určité rozhodnutia (buď so zreteľom na povahu prejednávanej veci alebo vzhľadom na určité špecifiká predmetu konania) neboli v dovolacom konaní prejednávane. V § 238 ods. 4 O.s.p. vylúčil prípustnosť dovolania proti (niektorým) rozsudkom vydaným vo veciach upravených Zákonom o rodine. V § 238 ods. 5

O.s.p. vyslovil neprípustnosť dovolania proti rozsudkom vo veciach, v ktorých bolo napadnuté právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšujúcom trojnásobok minimálnej mzdy a v obchodných veciach desaťnásobok minimálnej mzdy (na príslušenstvo pohľadávky sa neprihliada). V prípadoch, na ktoré dopadá § 238 ods. 4 a 5 O.s.p. je zo zákona vylúčená prípustnosť dovolania, i keby smerovalo proti rozsudkom uvedeným v § 238 ods. 1 až 3 O.s.p.

V prejednávanej veci žalobca od žalovanej požadoval peňažné plnenie 11 000 Sk s príslušenstvom. Okresný súd konanie v časti o 1 600 Sk s príslušenstvom zastavil a žalobu vo zvyšku (9 400 Sk s príslušenstvom) zamietol. Rozsudok súdu prvého stupňa napadol odvolaním len žalobca, a to len v zamietajúcom výroku. Krajský súd v Košiciach rozsudkom, ktorý je napadnutý dovolaním, rozhodoval o uvedenom odvolaní žalobcu – len vo vzťahu k ním napadnutému výroku prvostupňového rozsudku. Odvolací súd teda v danom prípade vo veci samej rozhodol o peňažnom plnení 9 400 Sk s príslušenstvom. So zreteľom na ustanovenie § 238 ods. 5 O.s.p. bolo potrebné vyriešiť otázku, či prípustnosť dovolania nie je vylúčená výškou peňažného plnenia, o ktorej bolo rozhodnuté odvolacím súdom (treba pripomenúť, že na príslušenstvo istiny, o ktorej rozhodoval odvolací súd, sa pritom neprihliada).

Výška minimálnej mzdy v deň podania žaloby (15. novembra 2004) predstavovala 6 500 Sk (viď § 1 písm. b/ nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 525/2004 Z.z.), jej trojnásobok 19 500 Sk. Dovolanie žalobcu teda smeruje proti rozsudku odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšujúcom trojnásobok minimálnej mzdy (9 400 Sk < 19 500 Sk). Na danú vec sa preto vzťahuje ustanovenie § 238 ods. 5 O.s.p., ktoré prípustnosť dovolania vylučuje. Najvyšší súd Slovenskej republiky z tohto dôvodu dospel k záveru, že v prejednávanej veci je dovolanie žalobcu procesne neprípustné.

So zreteľom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 druhá veta O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p., neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania z dôvodu uvedeného v dovolaní, ale sa zaoberal i otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd

vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát).

Dovolateľ existenciu procesných väd konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdil a vady tejto povahy v dovolacom konaní nevyšli najavo. Prípustnosť dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

Z vymenovaných procesných väd je žalobcom v dovolaní namietaná vada konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p., ktorá podľa neho spočíva v tom, že v dôsledku zmeny v právnom posúdení veci odvolacím súdom mu bola odňatá reálna a efektívna možnosť skutkovo a právne argumentovať v dvojinštančnom súdnom postupe ohľadne nového právneho názoru (tzv. prekvapivé rozhodnutie). Z uvedeného dôvodil, že povinnosťou odvolacieho súdu bolo zrušiť rozsudok súdu prvého stupňa a vec tomuto súdu vrátiť na ďalšie konanie.

Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) sa rozumie postup súdu, ktorým znemožnil účastníkovi konania realizáciu tých procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva (napr. právo zúčastniť sa pojednávania, navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom i k právnej stránke veci a pod.).

V preskúmvanej veci súd prvého stupňa žalobu zamietol z dvoch právnych dôvodov, pričom každý z nich možno samostatne považovať za spôsobilý dôvod k zamietnutiu žaloby, a to, že 1/ odpísané peňažné prostriedky z účtu žalobcu boli vo vlastníctve štátu, a preto žalobca nie je aktívne legitimovaný v konaní o náhradu škody voči žalovanej a 2/ žalobca neunesol dôkazné bremeno ohľadne tvrdenia o vzniku škody. Odvolací súd v rozsudku, ktorým potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa vychádzal z rovnakého právneho záveru ako súd prvého stupňa, že nebol naplnený jeden z predpokladov vzniku zodpovednostného vzťahu za škodu, ktorým je vznik škody. Pritom sa zaoberal iba správnosťou právneho záveru súdu prvého stupňa o nepreukázaní vzniku škody žalobcom (resp. neunesení dôkazného bremena

o vzniku škody na strane žalobcu), ktorý bol relevantným (rozhodujúcim) dôvodom pre zamietnutie žaloby. Postup odvolacieho súdu je v súlade s vyslovenými právnymi závermi dovolacieho súdu v rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 11. decembra 2007 sp. zn. 3 Cdo 163/2007 s cieľom zabezpečiť spravodlivú ochranu práv a oprávnených záujmov účastníkov (fair process), keďže predmetom odvolacieho prieskumu sa stali iba právne a s tým spojené skutkové dôvody o nepreukázaní vzniku škody na žalobcovej strane, ku ktorým mali účastníci konania dostatočný právny i faktický priestor vytvorený prvostupňovým i odvolacím súdom v inštančnom postupe pre uplatnenie všetkých procesných práv priznaných im občianskym súdnym poriadkom (právo vyjadriť sa k tvrdeným skutočnostiam, navrhovať dôkazy na preukázanie vlastných tvrdení, alebo na vyvrátenie tvrdení protistrany, právo vyjadriť sa k právnej stránke sporu, právo podať riadny opravný prostriedok a možnosť vyjadrenia sa k nemu a pod.). Uvedenými dôvodmi boli právne skutočnosti, ktoré v hypotéze právnej normy charakterizujú škodu a jej vznik [§ 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“)]. V zhode s doterajšou súdnou praxou odvolací súd konštatoval, že škodu (ako kategóriu občianskeho práva) je potrebné chápať ako ujmu, ktorá nastala (ktorá sa prejavila) v majetkovej sfére poškodeného, jej dôsledkom je zmenšenie majetkového stavu poškodeného (viď napr. R 55/1971). Vychádzajúc zo zistenia, že žalobcov majetok sa v dôsledku úhrady jeho záväzkov (dlhu) núteným výkonom rozhodnutia vedeným žalovanou nezmenšil, a preto nedošlo k vzniku škody, je podľa odvolacieho súdu postačujúcou verifikáciou záveru, že rozhodnutie súdu prvého stupňa o zamietnutí žaloby je vecne správne. Aplikácia ustanovení zákona (§ 420 OZ) odvolacím súdom podľa názoru dovolacieho súdu neprekračuje zákonom stanovené medze a jeho interpretáciu nie je možné považovať za účelovú ani zjavne svojvoľnú. V nadväznosti na uvedené dovolací súd nezistil, že postupom odvolacieho súdu došlo k založeniu namietanej procesnej vady v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Pokiaľ dovolateľ namieta, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 1 písm. c/ O.s.p.), ktoré vidí predovšetkým v tom, že rozhodnutie odvolacieho súdu je „alibistické a nesprávne“, odvolací súd „neposudzoval prípad v celosti a vo všetkých predložených a preukázaných súvislostiach“, nezaoberal sa ďalšími náležitosťami zodpovednostného vzťahu, nezaoberal sa otázkou legitimácie účastníkov konania pre nadbytočnosť a nehospodárnosť, záver odvolacieho súdu o nepreukázaní škody je nesprávny, v tejto súvislosti dovolací súd poznamenáva, že nesprávne právne posúdenie je síce relevantným právnym dôvodom, samo osebe však

prípustnosť dovolania nezakladá. Pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky prípustnosti dovolania, nemožno napadnuté rozhodnutie podrobiť vecnému preskúmvaniu.

Vzhľadom na uvedené možno zhrnúť, že v danom prípade dovolanie žalobcu smeruje proti rozsudku odvolacieho súdu, proti ktorému nie je tento opravný prostriedok v zmysle § 238 ods. 5 O.s.p. prípustný a iné vady konania v zmysle § 237 O.s.p. neboli dovolacím súdom zistené, preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcu odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p., ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný. So zreteľom na dôvod, pre ktorý bolo potrebné dovolanie odmietnuť, nezaoberal sa dovolací súd vecnou správnosťou napadnutého rozhodnutia.

V dovolacom konaní procesne úspešnej žalovanej vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobcovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd napriek tomu úspešnej účastníčke nepriznal náhradu trov dovolacieho konania, lebo nepodala návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy dovolacieho konania (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 21. mája 2009

JUDr. Daniela S u č a n s k á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková